

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 986/2022
01.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данило Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Водовод“ Лесковац, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2502/2021 од 13.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2502/2021 од 13.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 605/20 од 18.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је решење туженог број .. од 01.03.2018. године, незаконито, те да се решење ништи и да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке које је обављао код туженог до престанка радног односа или на сличне послове и радне задатке са одговарајућом стручном спремом, као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да се трошкови поступка не досуђују.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2502/2021 од 13.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408 Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту руководиоца Службе ... по основу уговора о раду од 27.04.2017. године. Тужилац у склопу свог радног места организује рад и руководи целокупним радом службе издавањем усмених и писмених налога и води евиденцију, одговара за законитост пословања у свом организационом делу, за законитост пословања усменог договарања са трећим лицима, за неблаговремено и неажурно обављање послова из свог делокруга рада и врши сталну контролу и упозорава запослене у свом организационом делу у складу са позитивним прописима. Тужилац је у оквиру посла оверавао путне налоге, попуњавао интерне налоге и издавао радне налоге који су служили као основ за наплату услуга. Радне налоге су потписивале странке, да је предметни посао на лицу места извршен, као и возач који је уједно и описивао врсту посла који је обављен. Спорним решењем туженог од 01.03.2018. године тужиоцу је отказан Уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и 2. Закона о раду и члана 79. тачка 7., 44. и 45. Правилника о раду туженог. Тужена је претходно 05.01.2018. године доставила тужиоцу Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду бр ..., на које упозорење се тужилац није изјаснио нити је доставио мишљење синдиката. Тужиоцу је, између осталог, стављено на терет да је дана 12.10.2017. године, без авансне уплате, супротно прописаном правилу у ценовнику услуга туженог, издао путни налог за возило и радни и интерни радни налог за вршење услуге чишћење септичке јаме на ... језеру, те да је по извршеној услузи, и изјави возача ББ, примљеном износу од 15.000,00 динара, поцепао радни налог, а у дневнику није евидентирао одлазак и повратак возила и да ли је услуга извршена. Тужилац је у изјави од 22.12.2017. године навео да му је познато да приликом вршења услуге наручилац мора да изврши авансну уплату, те да није такву уплату тражио, да је издао путни и радни налог од 12.10.2017. године за возило иако није извршена авансна уплата, да му је радни налог враћен и да је исти лично поцепао, као и да је дневник рада о извршеним и неизвршеним услугама водио до септембра, а да конкретну услугу није уписао у дневник, као ни остале услуге у периоду октобар – децембар месец.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно одлучили када су одбили тужбени захтев, правилном применом материјалног права.

Наиме, нижестепени судови закључују да је за постојање отказног разлога за сам отказ уговора о раду довољно постојање само једне повреде радне обавезе. Осим повреде радне обавезе везане за чишћење канализације на ... језеру 12.10.2017. године, за остале повреде радне обавезе које се тужиоцу стављају на терет, нема радње извршења и не могу се приписати тужиоцу. Међутим, повреда радне обавезе постоји у односу на радну обавезу од 12.10.2017. године. Наиме, издавање путног, радног и интерног налога да се изађе на терен, супротно правилима прописаним ценовником пре извршене авансне уплате и цепање радног налога и неуписивање изласка на терен у дневник извршених односно неизвршених услуга, тужилац је свесно извршио повреду радне обавезе у виду несавесног, односно немарног извршења својих радних обавеза и

наплате мимо услуга ценовника, што представља несавесно и немарно извршавање радних обавеза. Таквим односом тужиоца према својим радним обавезама остварен је услов за отказ уговора о раду предвиђен законом и општим актом туженог. Побито решење о отказу уговора о раду донето је у законитој процедури, након писаног упозорења о постојању отказних разлога, које је тужиоцу достављено 05.01.2018. године.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и разлоге којима су нижестепени судови образложили одлуку о захтеву за поништај Уговора о раду, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. и 2. Закона о раду утврђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно или немарно извршава радне обавезе и ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења.

Чланом 78. став 1. Правилника о раду туженог прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени, својом кривицом учини повреду радне обавезе, у следећим случајевима: 1. Неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза; 6. Нетачно евидентирање и приказивање радног времена и резултата рада у намери да се за себе или за другог запосленог оствари већа зарада као и нетачно евидентирање и приказивање извршених услуга; 7. Наплата услуга мимо ценовника или испостављање нетачног износа рачуна; 44. Злоупотреба радне обавезе у намери да се за себе или другог прибави имовинска корист или другом нанесе штета прибављањем материјалне користи, примање мита или поклона, осим уобичајених рекламних и празничних послова у вези са радом и 45. Наношење знатне материјалне штете предузећу.

Законом о раду и Општим актом туженог – Правилником о раду предвиђено је да се несавесно и немарно извршавање радних обавеза и дужности сматра повредом радне обавезе. Несавесно и немарно извршавање радних обавеза постоји када се запослени на раду не понаша онако како изискују стандарди условљени карактером радног процеса у којем учествује. Код утврђеног да је тужилац издао путни, интерни и радни налог за излазак на терен дана 12.10.2017. године, супротно прописаним правилима пре извршене авансне уплате, а накнадно извршио цепање радног налога и пропустио да евидентира излазак на терен у дневник извршених односно неизвршених услуга, тужилац је извршио повреду радне обавезе. Супротно наводима ревизије тужиоца, по становишту ревизијског суда, постоји његова кривица за учињену повреду радне обавезе. Закон о раду не врши степенување кривице запосленог који учини повреду радне обавезе, па је зато довољно да је она учињена обичном непажњом. Због тога нису прихватљиви наводи ревизије да се утврђено поступање не може приписати у кривицу тужиоцу или његовој грубој непажњи. Побито решење садржи све елементе из члана 179. став 2. тачка 1. и 2. Закона о раду у односу на начин, место и време извршења наведене повреде радне обавезе, па су у том смислу неосновани ревизијски наводи о недостацима у самом решењу.

Ревизијски наводи којим се оспоравају повреде радних обавеза у преосталом делу нису од утицања с обзиром да су нижестепени судови правилно закључили да је одговорност за само једну од повреда радних обавеза довољна да се запосленом откаже уговор о раду, а то је у конкретном случају повреда радне обавезе од 12.10.2017. године која се тужиоцу ставља на терет.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1 ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**